

apotekerbevilling. Det må være helt naturligt og logisk, at bedømmelsesnævnet i sin udtalelse vægter de enkelte ansøgers kvalifikationer over for hinanden, således at det fremgår, hvilke ansøgere der må anses for de bedst egnede. Det samme gør forfremmelsesrådet i dag efter den gældende lovgivning, hvor man opstiller de bedst egnede ansøgere i nummerorden. På dette grundlag foretager sundhedsstyrelsen derefter sin indstilling til indenrigsministeriet og står ved denne indstilling frit for at kunne ændre i forfremmelsesrådets indstilling (hvad der rent faktisk også har været tilfældet).

En skarp faglig afstandtagen fra lovforslaget i den udlægning, dette får i lovbemærkningerne (side 46), skyldes, at man i lovbemærkningerne direkte (hvad der formentlig ikke er sædvanligt i lovsammenhæng) anfører, hvad bedømmelsesnævnet *ikke* bør gøre: »Man bør dog – i modsætning til nu – ikke indstille ansøgerne i nummerorden, men skal alene udtale sig om disses egnethed i forhold til den ledige bevilling.«

Man tildeler med andre ord nævnet det arbejde, der er at sætte sig ind i ansøgernes »egnethed i forhold til den ledige bevilling«, men frabeder sig, at nævnet udøver sit arbejde og det ansvar, der er forbundet hermed ved at udforme udtalelsen således, at det sætter ansøgernes kvalifikationer i relation til hinanden.

En sådan formynderisk holdning til, hvorledes et af ministeriet nedsat nævn *ikke* bør formulere sig, er i uoverensstemmelse med, hvad der på dette område er behov for.

Det skal bemærkes, at sundhedsstyrelsens vurdering, hvor den afviger fra bedømmelsesnævnets, ikke bør have den summariske udformning, den har i dag. Der erindres om de kritiske bemærkninger, folketingets ombudsmand i 1980 havde til sundhedsstyrelsens administration af området.

Afgørende er, at der sker en alsidig bedømmelse af ansøgernes kvalifikationer. Arten af disse kvalifikationer har en ganske anderledes karakter end de, der f.eks. bedømmes i forbindelse med sundhedsstyrelsens udtalelser over ansøgere til ledige overlægestillinger.

1. Såfremt sundhedsstyrelsen alene skulle foretage indstillingen og dermed prioriteringen af ansøgerne, vil det forudsætte et per-

sonkendskab, som det ikke er praktisk muligt at opbygge i sundhedsstyrelsen uden at tilrettelægge en ny funktion. Medarbejderne i sundhedsstyrelsen vil i dag ikke kunne opnå en sådan erfaring, og visitatorerne heller ikke, hvis der skal kunne afgives en egentlig vurdering. Visitatorerne besøger som bekendt ikke engang hvert apotek én gang om året, og visitatsen har jo en helt anden funktion end at vurdere de ansatte enkeltvis.

2. Hertil kommer det forhold, at udviklingen har vist, at det at opnå en apotekerbevilling er et naturligt avancement for medarbejderne i sundhedsstyrelsen, både for så vidt angår de medarbejdere, der er ansat i ledende funktioner i selve styrelsen og for visitatorerne. Det kan således nævnes, at det har været fast praksis under den nugældende apotekerlov, at afdelingschefer og visitatorer er blevet tildelt en apotekerbevilling, eventuelt i nogle få tilfælde tiltrådt en stilling som sygehusapoteker.

Dette forhold indebærer, at *sundhedsstyrelsen ikke kan tillægges den samme grad af habilitet ved sine udtalelser om kvalifikationer som ved dens formidling af udtalelser om ansøgere til ledige overlægestillinger.*

Bestemmelserne bør derfor udformes, så at nævnet pålægges det ansvar at formulere sin vurdering af ansøgernes kvalifikationer i form af en klar indstilling om, hvilke ansøgere der i rækkefølge må anses for de bedst kvalificerede.

ad § 72-74

Ingen bemærkninger.

Særligt forhandlingsudvalg

Supplerende skal der i forbindelse med kapitel 15 henvises til Apotekerforeningens udtalelse til nærværende lovforslag, som findes aftrykt i Archiv for Pharmaci og Chemi nr. 3, 1982, der er udsendt til folketingets kommunaludvalg i forbindelse med 1. behandlingen af lovforslaget.

Der er i udtalelsen redegjort for, at den langvarige lovrevision har haft som resultat, at en ellers mangeårig tradition for et samarbejde mellem myndigheder og apotekssektoren har udviklet sig i en meget uønskelig retning. Et udslag heraf har været en især fra sundhedsstyrelsens side praktiseret admini-